

Idrottsarvet

Nr 46 - Årgång 24 - 2009

ÖREBRO LÄNS IDROTTSHISTORISKA SÄLLSKAP

STEFAN HOLM
vår gäst på höstmötet

**Styrelseledamöter i ÖLIS
verksamhetsåret 2009-2010**

Ordförande

Rolf Hallgren
Stallgatan 19, 702 26 Örebro
Tel: 019-33 18 15, Mobil: 070-27 06 221
E-post: rolf.hallgren@comhem.se

Vice ordförande

Bo Astvald
Ladugatan 21, 702 26 Örebro
Tel: 019-32 02 26, Mobil: 070-55 27 570
E-post: bosse.astvald@hotmail.com

Sekreterare

Lars Ehlin
Södra Lillåstrand 28, 703 64 Örebro
Tel: 019-13 58 92, Mobil: 070-46 48 482
E-post: larsehlin@swipnet.se

Kassör

Lars-Gunnar Rosmark
Oskarsparken 2, 702 12 Örebro
Tel: 019-14 56 32, Mobil: 070-51 57 188
E-post: rosmark@telia.com

Övriga ledamöter

Olle Bursell
Mejramvägen 101, 702 18 Örebro
Tel: 019-33 58 39
E-post: olle.bursell@orebro.se

Bo Ericson
Landbotorpsallén 21 A, 702 26 Örebro
Tel: 019-23 03 55, Mobil 073-91 74 621
E-post: bo.sten.ericson@telia.com

Reinar Johansson
Stafettgatan 7, 702 16 Örebro
Tel: 019-611 31 55, Mobil: 070-63 33 096
E-post: rejo.jba@telia.com

Vi tackar våra sponsorer

Adolf Lindgrens Stiftelse
Anticimex AB
Arbesko AB
Folksam
JM-Bygg AB
Länsförsäkringar Bergslagen
Länsgården Fastigheter AB
NCC

Nettoköp
Nya Parken City
Röhnisch Sportswear AB
SISU Idrottsutbildarna
ÖBO
Örebro Kommun
Örebro läns Idrottsförbund

Örebro Läns Idrottshistoriska Sällskap
Besöksadress: Engelbrektsgatan 3, Örebro
Telefon: 019-602 87 35
Postadress: Box 314, 701 46 Örebro

Hemsida: www.olis.nu
E-post: idrottshistoriska@telia.com
Bankgiro: 5495-3039. Plusgiro: 49 29 530-6
Organisationsnummer: 875001-4972

Ordföranden har ordet

Jag tar en "time-out"

I början av augusti drabbades jag av en lätt hjärninfarkt. Efter den kom jag att känna mig trött och ibland lite yr. Men jag är i alla fall innerligt tacksam över att jag trots allt nu mår relativt bra. Jag promenerar 45 minuter varje dag och känner hur mina krafter blir bättre och bättre.

Den här upplevelsen har dock tvingat mig att ta en "time-out", samtidigt som jag ser fram emot att så småningom kunna ta aktiv del i Sällskapets verksamhet. Till dess håller Bosse Astvald i ordförandeklubban.

Två förgrundsgestalter har lämnat oss

Vårt Sällskap har under det senaste halvåret drabbats av två svåra förluster, när Lennart Nilsson och Lennart Thörn gick ur tiden. De var under många år förgrundsgestalter i vår verksamhet. Du kan läsa om deras värdefulla insatser i minnesord som du finner i den här tidningen.

Missa inte den 18 november

Höstens caféträffar har varit välbesökta, och nu ser vi med spänning fram mot höjdpunkten - höstmötet med våra gäster Stefan och Johnny Holm. De kommer den 18 november, och det mötet får du inte missa.

Snart jubilerar vi

Trots att vi ur vårt register strukit medlemmar som inte betalat årsavgiften, är vi fortfarande antagligen Sveriges största idrottshistoriska sällskap - och vi kan ta emot fler. **Sprid det gärna till dina vänner!**

Detta vårt förnämliga Sällskap fyller 25 år nästa år 2010, och planeringsarbetet för jubileet är i full gång. Det var 18 personer som den 13 mars 1985 utsåg en interimsstyrelse med Henry Allard som ordförande.

Besök vårt museum

Museiutskottet har nu kommit så långt i sitt arbete, att det går bra att besöka utställningen. Vårt museum kommer hela tiden att utvecklas och förändras, säger museichefen Reinart Johansson. Du kan vara med och påverka - ta den chansen.

Rolf Hallgren

ÖLIS tidning nr 46

Tryck: Trio Tryck

Tidningsredaktion: Bertil Cajdert, Lars Ehlin

Layout: Karin Lidner (karin.lidner@olif.se)

Vårt Sällskap har under det senaste halvåret förlorat två förgrundsgestalter. Lennart Nilsson dog i april och Lennart Thörn i augusti. Vi känner stor tacksamhet för deras insatser och bevarar dem i ljusst minne.

**Örebro Läns Idrottshistoriska Sällskap
Styrelsen**

Lennart Nilsson

Örebro Läns Idrottshistoriska Sällskaps medlem och hedersledamot Lennart Nilsson har avlidit i en ålder av 81 år. Lennart var tillsammans med Stig Bergström och Thomas Eklund initiativtagare till att vårt Sällskap bildades 1985.

Vår första styrelse bestod av legendariska ledargestalter för vårt läns idrott, idag alla bortgångna, som Henry Allard, Stig Bergström, Nils Hedman, Lennart Nilsson, Börje Tolgfors och Gunnar Åslund.

De hade alla bakgrunden av att ha varit aktiva allroundidrottsmän under 30- och 40-talet, då idrotten i vårt land och län växte och blev tillgängligt för den mer breda skaran av ungdomar. Ett aktivt idrottande, vilket för dem alla övergick till livslång och framgångsrik ledargärning.

De utvecklade vårt Sällskap med två perspektiv, det sociala och det idrottshistoriska, vilket tillsammans har gett ett mycket gott resultat. Mötesplatserna i form av caféträffar, höst- och vårmöten och styrelse- och utskottsmöten, utställningar med mera, skapade gemenskap och socialt umgänge.

Dokumenterandet, insamlandet av föremål, tidningen *Idrottsarvet* beskrev och bevarade länets idrottshistoria. I detta arbete speglades inte bara uppkomsten och utvecklingen av idrotten i vårt län utan också direkt denna generations egen idrotts- och livsgärning. De var alla, unikt, i samma person, en betydelsefull del av länets idrottshistoria som de själva var med och mångsidigt beskrev.

I Sällskapets styrelse var Lennarts uppgift främst klubbmästarens, en uppgift han tog sig an och genomförde med en hög ambition och en självklar auktoritet. Uppgiften innebar utöver att leda planeringen och genomförandet av våra möten att vara ansvarig för medlemsrekryteringen.

Det är uppfordrande för Sällskapets medlemmar, i denna sorgens och begrundandets stund, att söka låta minnet av Lennart och hans generations gärningar leva vidare. Bäst tas denna generations enastående idrottsgärningar tillvara, om den för oss alla i Sällskapet stimulerar och utmanar till att vi fortsatt beskriver och bevarar dagens och kommande generationers idrottshistoria på samma föredömliga sätt de beskrev och bevarade sin generations.

Lennart Thörn

Örebro Läns Idrottshistoriska Sällskap har sorg. En av våra mest framträdande medlemmar, Lennart Thörn, avled den 12 augusti efter en kort tids sjukdom.

Under sina många år som medlem i vårt Sällskap åtog sig Lennart ett flertal uppdrag. Vi minns med glädje de höstresor han ordnade med besök på idrottsanläggningar i bl a Stockholm, Göteborg, Oslo och Karlstad. Under åtta år var Lennart ledamot av Sällskapet styrelse och under ännu längre tid dess museichef. Lennart bar det yttersta ansvaret, när idrottsmuseet 2003 flyttades från Västra Mark och med nytt innehåll byggdes upp på Läns museet. Det var ett krävande arbete, som förutsatte goda kunskaper om länets idrott. Resultatet blev lysande. Vårt idrottsmuseum har av många besökare betraktats som ett av de förnämsta i Sverige, och Lennart var dess chef under många år.

Vi som arbetat tillsammans med Lennart kände stor trygghet. Det var inte bara i sin yrkesprofession i kommunen, som han var en klippa. Han visade oss hur man får saker uträttade.

Lennart roade oss ofta, när han berättade minnen och humoristiska historier från sitt långa liv i idrottens värld. Inte minst genom nära kontakter med spelare och ledare i svensk ishockey hade han mycket att förtälja. En gång räddade han t o m en caféträff, när den medverkande uteblev med kort varsel.

Det var lätt att trivas tillsammans med Lennart. Han var en person som brydde sig och alltid var vänlig och uppmuntrande. Stor generositet karakteriserade honom, och han delade denna personliga läggning med sin hustru Gerd. Många har vittnat om den.

För Örebro Läns Idrottshistoriska Sällskap har Lennart betytt oerhört mycket. Helt följdriktigt var han föreslagen, att vid nästa årsmöte hedras med titeln "Hedersmedlem" i vårt Sällskap. Tyvärr hann vi aldrig betyga honom vår uppskattning på det viset.

Höstmötet den 18 november

Den 18 november har vi glädjen att hälsa en olympisk guldmedaljör välkommen. *Stefan Holm* är då vår gäst vid höstmötet, och han kommer tillsammans med sin pappa *Johnny*, som vi naturligtvis också önskar varmt välkommen.

Stefan, idag 33 år, avslutade sin sagolika karriär förra året, och hann under detta sista höjdhoppår ta sitt fjärde VM-guld inomhus och dessutom slå personligt rekord utomhus med 2,37 i Aten - lyckoarenan för honom, tycks det.

Det här året, 2009, har han börjat en ny karriär som fotbollsspelare i division 7-laget Östra Deje IK, fö samma klubb där pappa Johnny spelat.

Listan över guldmedaljer kan göras mycket lång. Förutom de fyra VM-gulden har han tagit två EM-guld inomhus - det första 2006 i Madrid med

rekordhöjden 2,40. Elva SM-guld utomhus och lika många inomhus finns också bland titlarna.

Men bäst minns vi naturligtvis OS i Aten 2004. Efter att ha klarat 2,20, 2,25 och 2,29 i första försöket behövde Stefan två hopp på 2,32 och tre på 2,34. I det läget låg han på fjärde plats. Det var sen det fantastiska hände: Han klarade 2,36 redan i första hoppet - så högt hade han bara hoppat en gång tidigare - och de tre medtävlarna Hemingway, Baba och Nieto rev alla ut sig

Guldet var hans. Det här är den mest gastkramande höjdtävling jag upplevt framför TV:n. Och fortfarande när jag tänker tillbaka på denna enastående bragd för sex år sedan, slår hjärtat lite snabbare.

Lars Ehlin

Stefan Holm

Johnny Holm - vår gäst vid höstmötet den 18 november

En filmande pappa

Vi har sett honom många gånger, när han från läktarplats stått med sin kamera och filmat sonen Stefan. ”Det har väl blivit 80-85 filmer från många tävlingar”, säger han. Det handlar alltså om Johnny, svetsaren på Forshaga Svets och Smide men mer känd som pappa och tränare till Stefan Holm - Sveriges ende OS-mästare i höjdhopp.

18 år i Östra Deje IK

Johnny har ett förflutet som fotbollsmålvakt i Östra Deje IK, där han under 18 år motade bollar på Tallmovallen. ”Jag är den i föreningen som spelat flest A-lagsmatcher, 535 blev det”, berättar han. Att knipa straffar var en specialitet, och en säsong tog han 6 av 7. Det verkade vara bättre att fälla motspelarna än låta dem komma till skott innanför sraffområdet. I det ishockeytokiga Forshaga med Nisse Nilsson och Uffe Sterner som legendarer var det alltså fotboll som blev Johnnys gren.

I början visste jag inget om höjdhopp

Som så många föräldrar skjutsade Johnny sin son till träningen. Det visade sig snart, att Stefan var bättre än alla sina jämnåriga i höjdhopp i skol- och distriktstävlingar, och pappan fick en ny och annan uppgift - att hjälpa till som tränare. ”Från början visste jag inget om höjdhopp, men så småningom fick jag kontakt med Patrik Sjöbergs styvfar och tränare, Viljo Nousiainen. Han var mycket skicklig men gick tyvärr bort 1999. Han lärde mig otroligt mycket.” Därefter har Johnny haft god kontakt med Emma Greens tränare, Yannick Tregaro.

OS-guld - trots allt

På vilket sätt kunde pappa Johnny från läktarplats hjälpa sin son vid de stora tävlingarna? ”Några tekniska råd var det inte fråga om”, säger Johnny. ”Stefan visste själv vad som orsakat ett dåligt hopp. Nej, det var mer fråga om ögonkontakt och att ge trygghet.” Var det kanske det som hade en avgörande betydelse under OS-finalen i Aten, där

ju Stefan var riktigt illa ute? ”Då hoppade Stefan tekniskt sätt dåligt, men det gick ju bra till slut i alla fall”, säger Johnny, och lägger till att ”han hoppade mycket bättre i Peking-OS.” Trots det hamnade han utanför prispallen. Så kan det vara i en gren, där man ska ha marginalerna på sin sida. Johnny har upplevt många stora ögonblick under Stefans karriär. OS-guldet i Aten är det största, men han minns också, när Stefan tog sitt första guld i ungdoms-SM, och när han debuterade i finnkampen.

Stefan slutade men det gör inte Johnny

Nu har alltså Stefan vid 32 års ålder avslutat sin karriär, och pappan tycker att han gjorde det i precis rätt ögonblick Han slutade när han fortfarande stod på topp - samma år som han hoppade 2,37 utomhus. Det innebär inte, att Johnny tar farväl från höjdhoppet. Nej inte alls - han är Svenska Friidrottsförbundets utvecklingsansvarige i - ja just höjdhopp.

Lars Ehlin

Wedevågs IF 100 år

En skön sensommardag besöker jag Vedevåg. Mitt ärende är att träffa representanter för Wedevågs IF, en förening som den 22 augusti firade sitt 100-årsjubileum. Vi möts på Smedvallen, ett naturligt idrottsplatsnamn på en ort som under århundraden haft järnframställning som sin viktigaste näring. Till min glädje noterar jag, att idrottsplatsen har banor

Torhild Palm och Stig Eriksson

för friidrott. Även om fotbollsplanen bredd ut sig, finns det fyra löparbanor och hopp- och kast banor.

I klubbstugan träffar jag föreningens ordförande Torhild Palm och Stig Eriksson. Det är alltså en kvinna som är ordförande för de 350 medlemmarna i WIF. ”Ännu en kvinna på ordförandeposten”, står det i jubileumsskriften, och det gör mig nyfiken.

Det visar sig att Torhild är den tredje kvinnan på raken som svingar ordförandeklubban. 1986 bröts den långa manliga dominansen, när Anita Gustafsson fick förtroendet. I 23 av 100 år har föreningen sålunda haft en kvinnlig ordförande. Jag tror att det är unikt i svenskt idrottsliv. Tillsammans med sin man Roland fick hon 2009 Lindesbergs kommuns föreningsledarstipendium. Min andre värd vid besöket, Stig Eriksson, har under en lång följd av år levt med idrotten både som aktiv och ledare i Vedevåg.

Föreningens första protokoll dateras den 16 april 1909 med folkskolläraren Oscar Andersson som ordförande, och allmän idrott var dess första aktivitet. Det skulle visa sig bli en mycket framgångsrik gren i föreningen. Bland protokollspunkterna kan noteras en diskussion om inköp av ett spjut, men sparsamhet fick mötet att besluta om egen tillverkning.

Ekonomisk försiktighet präglade även fotbollen, som redan 1910 startade ett lag och utsåg folkskolläraren Ernst Pettersson till kapten. Spjut kunde friidrottarna tillverka själva, men med en fotboll var det knepigare. För 13 kr och 50 öre köpte man därför en boll, som endast klubbens spelare och inga andra fick sparka och slita på. Ett par år senare upplät Wedevågs Bruk mark till en idrottsplats på Lillön.

Erik Molin blev kallad ”skidpappan”, när han startade skidåkning på föreningens program. På distriktsnivå har man under åren haft många framgångar, och i större sammanhang var Allan Andersson den bäste. 1946

ledde han länge Vasaloppet före bl a Mora-Nisse och slutade så småningom fyra. Bara Curt Löfgren från Hällefors har av distriktets skidåkare lyckats bättre, när han 1948 blev trea efter två Morakarlar. Mora-Nisse vann förstas.

Skridskon firade under 1960-talet triumfer med Jan Marmstål och Christer Åkerlund som de främsta. Marmstål är blev t o m uttagen till skridsko-VM några gånger.

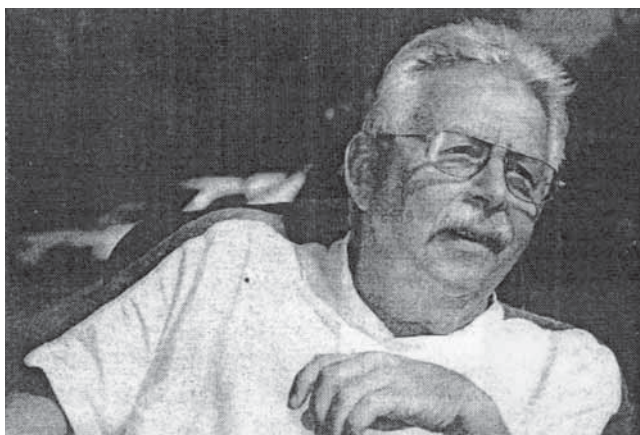
I jubileumsskriften kallas perioden 1940-49 åren då mycket hände. Sedan slutet av 30-talet började planerna på en ny idrottsplats ta form, och den 4 juni 1944 inträffade en av föreningens största dagar.

Med pompa och ståt invigdes den nya idrottsplatsen Smedvallen. 1200 åskådare hörde brukspatron Nordlander och landhövding Bror Hasselrot tala, fick se legendariske Torsten Tegnér jogga och operasångaren Herdenberg sjunga. Åke

Durkfeldt bidrog på sitt sätt till festen genom att springa 3000 meter på årsbästa 8.29.2. Bruket hade frikostigt möjliggjort tillkomsten av den fina idrottsplatsen.

Föreningens mest namnkunnige idrottsman genom tiderna är Åke Durkfeldt, eller "Durken" som, han kallas i bygden. Efter ett segerlopp i Monaco 1947 fick han ytterligare ett namn "Le marquis de Wedevoug". Furst Rainer delade ut priset. Under några år på 40-talet tillhörde han världseliten på 5000 meter, och hade han inte haft "oturen" att vara samtida med Gunder Hägg och Arne Andersson hade hans eftermäle blivit ännu mer skimrande. I sin bok "Idrott att minnas", som fortfarande finns att köpa hos vårt Sällskap, har Gunnar Åslund skrivit en lysande presentation om "Krutpaketet från Vedevåg". Den återges på annan plats i denna tidning.

Efter det att friidrotten slumrat några decennier väcktes den till liv igen på 80-talet. En mängd ungdomar har stormat fram och främst av alla är Linda Ström, som 1994 utklassade motståndarna i terräng-SM. I junior-SM följande år var hon också snabbast och fick Bergslagspostens talangpris "en löpartej utöver det vanliga". Ytterligare ett SM-guld i terräng tog hon 1997. Året efter vann Marie Hilmersson JSM-guld i slägga och kula men lämnade därefter tillsammans med Linda klubben och är därmed ute ur Wif:s saga.

WIF:s friidrott Sören Nordén 2009

Under Sören Nordéns oförtröttliga ledning tränar mängder av ungdomar friidrott under hela året, under vintern inomhus i Vedevågs skola. Mängder av framgångar på distriktsnivå vittnar om en mycket framgångsrik verksamhet.

Fotbollen är den dominerande grenen under klubbens hundraåriga tillvaro. Den kräver en plan och mycket arbete har under årens lopp utförts för att få en sån till stånd. 1914 jobbade man med en plan vid Tegelbruket. Frivilligt ställde man upp på sina lediga dagar, och ett 9 timmar långt arbetspass avlönades med 25 öre i timmen. 40-talet är föreningens bästa fotbollstid, och under några år tillhörde man div. 3 och spelade DM-final mot Örebro SK. Men mestadels har det handlat om spel i lägre divisioner.

Damfotboll togs upp på programmet 1970 med spel i div. 3. Magda Andersson, "en slitvarg med bra teknik och blick för spelet", blev 1987 uttagen i flicklandslaget och utsågs året därpå till länets bästa fotbollstjej med 2000:- i belöning.

Magda Andersson, "Årets Fotbollstjej 1988"

Hur klarar en liten klubb i ett litet samhälle att hålla en så bred idrottsverksamhet vid liv? Det handlar om ett tiotal olika grenar.

Wedevågsloppet, första gången anordnad 1989 med 370 startande, har inbringat en hel del i startavgifter. 2009 slogs rekord med över 500 startande. Vidare ger lotterier av olika slag lite klirr i kassan. Genom åren har Wedevågs Bruk stöttat verksamheten genom ekonomiska bidrag och upplåtande av mark. Till detta kan framför allt läggas många personers ideella arbete. Utan detta uppoffrande arbete skulle den svenska föreningsidrotten inte kunna existera. Detta gäller för 100-åriga Wedevågs IF liksom för många andra föreningar.

Lars Ehlin

Idrott att minnas

1994 gav vårt Sällskap ut boken ”**Idrott att minnas**”, där märkespersoner och föreningar inom länets idrott presenterades. Författare till denna utsökt intressanta och välskrivna bok var Gunnar Åslund. Boken finns fortfarande att köpa hos oss. Den ger åt den idrottsintresserade information och läsglädje och den pryder varje bokhylla.

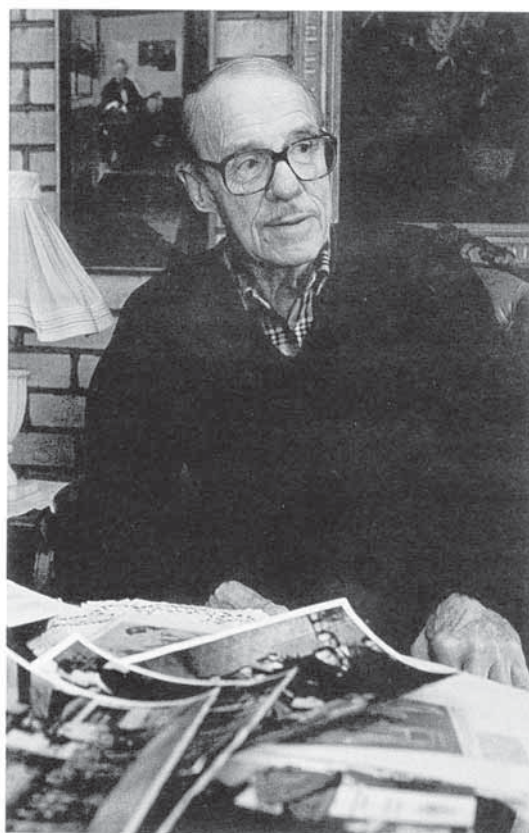
Som framgått av artikel i denna tidning har Wedevågs IF fyllt 100 år. Åke Durkfeldt är föreningens mest kände idrottsman, och han förtjänar att särskilt uppmärksammas. Ingen har gjort det bättre än dåvarande sekreteraren i Sällskapet och nestorn bland länets sportjournalister, Gunnar Åslund. Här kommer hans porträtt av Durkfeldt.
/Lars Ehlin

Krutupaketet från Vedevåg

På gamla Närkes Idrottsförbunds tid (1929-79) var alla idrottsmän närkingar. I varje fall i tidningarnas referat. Så när Åke Durkfeldt blev svensk mästare på 5000 meter 1943, så var det givetvis i referaten en seger för Närke av närkingen Durkfeldt. Det förorsakade många arga protester. För Durkfeldt var ju liksom Folke Persson från Lindesberg och Bengt Hjulström från Nora västmanlänningar. Idag är idrottsfolket från västmanlandsdelen av länet örebrolänningar, eftersom Närkes Idrottsförbund döptes om till Örebro läns Idrottsförbund. En bra lösning.

Det västmanländska inslaget i distriktsorganisationen har emellertid bidragit med många intressanta och framgångsrika idrottsmän och -kvinnor. Särskilt på 40-talet, då Wedevågs IF hade sin glansperiod, hände det mycket. Åke Durkfeldt var esset i leken och David Davidsson var en energisk ledare.

Åke Durkfeldt var något av ett krutupaket. Han var ganska liten till växten men bred och stark både till själen och kroppen, därtill ettrig i sin löpning som en terrier. På en primitiv bana, som han själv varit med att anlägga, runt fotbollsplanen på Lillön

Författaren Gunnar Åslund.

i Vedevåg, tränade han ambitiöst. Under militärtjänstgöringen som var förlagd till Stockholm tävlade han för IK Mode, vilket säkert hade viss betydelse för hans idrottsliga utveckling. Mode hade nämligen ett starkt stafettlag, och Åke var bl a. med om att vinna Dagbladsstafetten. Efter återkomsten till Vedevåg värvades han till IFK Lindesberg, där C. O. Kjellberg var energisk ledare. Åke tävlade flitigt, men 1943 återvände han till fadershuset, Wedevågs IF, och nu slog han igenom på allvar.

Nära att slå Hägg

Det var ju 1940-45, som Gunder Hägg och Arne Andersson reste land och rike runt och lekte med världsrekorden. De fyllde både egna och tävlingsarrangörernas kassaskrin med slantar. Åke deltog i löparcirkusen. Hans bästa distanser var 1.500, 3.000 och 5.000 meter, och han var hyperfarlig för vem som helst med sin

vassa långspurt. Åke Durkfeldt tillhörde inte den kategori, som föll offer för proffsrafsten och diskvalificerades, men han var i alla fall så pass privilegierad att han kunde uttrycka önskemål om priser. Och det var ju vackert så.

Ett svenskt mästerskap tog han under sin karriär. Det var på 5.000 meter 1943, då han vann på 14.33,42. Men han var sannerligen inte långtifrån att upprepa bravaden 1945. SM gick då på Stockholms Stadion, och 5.000 metersloppet utvecklades till mästerskapens höjdpunkt med en våldsamt duell mellan Gunder Hägg och Durkfeldt.

Allmänt trodde man att Hägg skulle sin vana trogen dra ifrån det övriga fältet i ett tidigt skede och göra sitt eget lopp. Den här gången löpte han emellertid avvaktande, men när ett varv återstod, drog han upp farten. Nu skulle loppet avgöras.

Trodde man. Durkfeldt hängde emellertid med som ett frimärke, och på upploppet pressade han sig förbi, medan publiken stod upp i bänkarna och skrek och vädrade en sensation. På de allra sista meterna lyckades Hägg glida förbi och vinna med ett par decimeters marginal.

Resultaten:

- 1) Gunder Hägg, MAI, 14.29,0
- 2) Åke Durkfeldt, Wedevåg, 14.29,2
- 3) Ernst Andersson (Rickne), IF Start, 14.37,8

Durkfeldts framgångar inspirerade andra ungdomar i Vedevåg att ägna sig åt löpning. Ingvar och Nils Hellsing samt Allan Svensson bildade tillsammans med stormästaren Durkfeldt ett bra lag på 4 x 1.500 och i vårens terränglöpningar.

Åke Durkfeldt, Wedevågs IF, svensk mästare på 5.000 m 1943. På bilden vinner han ett 3.000 meterslopp i Glanshammar.

Höstresan till Falun och Lugnet

Den 22 september for 59 medlemmar på den årligen återkommande utflykten, denna gång till Falun för att besöka alla anläggningar som finns där, samlade inom gångavstånd.

Efter att vi fikar strax efter Ludvika bar det av igen, och vi passerade genom Borlänge med sin "Dalatutt" (döpt av Åke Strömmer) för att någon timme senare vara framme på Lugnets event- och idrottsområde. Där blev vi mottagna av eventmanager Thomas Andersson, som ledsagade oss runt och berättade om tillblivelse, funktioner och framtida önskemål för området.

Kaffet smakar bra.

Möte med systrarna Kallur

Före själva rundvandringen fick vi träffa elitidrottarna och friidrottstjejerna Susanna och Jenny Kallur. De är oerhört ödmjuka och trevliga. De berättade om situationen och om den rehabiliteringsträning de genomför, samt att de

självklart har förhoppning att komma tillbaka i den form de hade, innan benskadorna satte tillfälligt (?) stopp för deras utveckling. De berättade bl a också, att de just kom från skridskoträning, en träning som är ett led i uppbyggnaden, och som leddes av deras far Anders Kallur, f d ishockeyspelaren i Team Falun, Tunabro, Djurgården, Södertälje och MoDo men också landslaget och New York Islanders.

Besök på arenor och hopptorn

Efter besök på friidrottsarena-bandybanan- ishockeyhall och stora eventhallen, som är lika stor som fyra handbollsplaner med höj- och sänkbara mellanväggar mellan sig, intogs en härlig lunch på restaurangen inom området.

Därefter bar det av med buss upp till hopptornen för att bese Falun med omnejd. Olyckligtvis visade inte vädergudarna sin soligaste framsida åt oss vid detta tillfälle, så det fick bli en begränsad yta vi kunde bese. Trevligt var det ändå.

Därefter for vi till Lugnetområdet igen, och vi kunde där bese en stor tennisanläggning, där det pågick en turnering med rejäla penningvinster, och en friidrottshall som även gav möjligheter till basket och

handboll i mittytan.

Därefter intogs eftermiddagsfika i restaurangen, och det framfördes ett stort tack till Thomas Andersson.

Stort tack till researrangörerna

Före hemfärden fick vi en guddad tur i Dalarnas idrottsmuseum, beläget på Riksskidstadion inom Lugnetanläggningarna. Under hemfärden

redovisades vinnarna i den tipstävling som åstadkommit av Gunnar Gurman. Vinnare blev Ove Sundelius med Göran Svidén som god tvåa. Arrangör för tävlingen under resan var Sven-Åke Dahlberg med understöd av Olof Gustafsson samt Claes och Kerstin Pedro som ordnat med priser av

olika slag, medan Bo Astvald och Bernt Eriksson höll i ekonomiska biten. Vi inom Aktivitetsutskottet fick höra flera fina, positiva omdömen om resan, och det gläder vi oss åt.

Sven-Arne Ahlberg

Systrarna Kallur i trevligt sällskap.

Gruppbild framför Lugnet.

Bollklubben Hagman i Laxå

Arne - landslagsback i Degerfors

"Hagmans bollklubb" i Laxå har aldrig vunnit någon serie. Däremot har många av spelarna i "klubben" medverkat till framgångar både i fotboll och bandy. Klubbar som Degerfors IF, IFK Askersund, Elles, Rävåsen, KB Karlskoga, IFK Eskilstuna, City och Köpings IS, har dragit nytta av familjen Hagmans bollkunnande. Även fotbollslandslaget har använt Hagmans som förstärkning. Arne Hagman, som avled för några år sedan gjorde flera B-landskamper under sin storhetstid som back i allsvenska Degerfors.

Kenneth - klippa i Degerfors

Kenneth är den i familjen som blivit mest känd på senare år. Han var klippa i Degerfors stolta fotbollslag under många år. Han gästspelade också i Örebro SK på 80-talet sedan Laxå IF varit vänliga att låna ut honom.

- Det blev fem allsvenska matcher i fotboll för ÖSK. Just då var det rörigt i ÖSK. Benny Lennartsson hade fått sparken och Orvar Bergmark hade tagit över mot slutet av serien. Degerfors var annars klubben för mej. Första gången jag lämnade Laxå var annars när jag gick till KB Karlskoga. Sedan var det mycket nära att jag hamnade i IFK Norrköping. Tyvärr kom aldrig Laxå och IFK överens om övergångssumman. Och på den tiden handlade det inte om några stora pengar, men Laxå hade fått med en bankman i styrelsen som skötte förhandlingarna och pengar var hans grej, berättar Kenneth utan att låta allt för bitter.

Kenneth gick i pappas fotspår som bandyspelare

Det blev Degerfors istället där Kenneth trivdes utmärkt. Pappa

Karl-Erik, 87, var allsvenska bandyspelare i IFK Askersund under många år. Sonen Kenneth följde sedan i pappas spår till Askersund och bandyn. Karl-Erik hann också med några säsonger i Köpings IS.

- Själv hann jag också med att spela ett 60-tal allsvenska matcher i bandy för Örebro SK. I dag läser man ofta att ÖSK har ett lovande bandylag. Men jag undrar när laget ska gå över från att bara vara lovande till ett bra allsvenskt lag. Det måste naturligtvis till bra rutinerade spelare, konstaterar Kenneth.

Farbror Arne, Kenneth och Anders

Farbror Arne värvades från Degerfors till Eskilstuna på 50-talet där han representera både

Löpsedeln är från 1988. Undertecknad hade samlat familjen Hagman i Laxå hemma hos Kennet. Övre raden Arne Hagman, Karl-Erik Hagman, Kenneth Hagman och Anders Hagman. Framför gänget sitter Kenneths grabbar Robin och Niklas.

City och IFK. När han kom hem från Eskilstuna blev han tränare för olika lag i Sydnärke.

Kennets yngre bror Anders var också aktiv i Laxås fotbollslag under en lång period.

- När jag kom hem från Degerfors hann vi med att spela ihop några år. Jag slutade och han fortsatte. Men det var trevligt att också fått spela ihop med brorsan, säger Kenneth, som nu hunnit bli 55 år.

Tredje generationen Hagman

Båda bröderna Hagman har sitt dagliga värv inom byggbranschen. Anders har ett eget företag, medan Kenneth är anställd vid ett större byggföretag.

Bröderna Hagman har inte lämnat fotbollen helt.

De brukar hjälpa till när det dra ihop sig till cuper i idrottshallen. Under en period spelade Kenneths grabbar Robin och Niklas fotboll i Laxå, men de bor inte kvar på orten längre.

- Grabbarna har spelat för Yxhult på senare år, men nu har de lagt av. Robin är i underhållningsbranschen, upplyser Kenneth.

Men den som tror att det är slut för epoken Hagman i Laxå är fel ute. Anders grabb Albin tillhör en av de mest lovande spelarna i Laxå IF. Han har varit med på flera sammandrag för länets bästa ungdomsspelare.

Ove Danielsson

Stående fr. v.: Reino Börjesson, K. Svensson, K. Franck, B. Leander, L. Lindskog och S. Sundkvist
Knästående fr.: v. Olle Åhlund, A. Hagman, B. Karlsson, T. Karlsson och G. Lind

REKORD
MAGASINETS
Fotbollsalbum

Presslaget
I fotboll maj 1949

Arne Hagman var under många år backklippa i Degerfors fotbollslag. Några gånger blev han uttagen till Sverige B och i presslaget. Bilden är från Rekord-Magasinet 1949. Stående fr.v.: Reino Börjesson, Kalle Svensson, Kalle Franck, Börja Leander, Lennart Lindskog (Degerfors) och Vitjärv Sundkvist. Knästående: Olle Åhlund (Degerfors) Arne Hagman (Degerfors) Bernt Karlsson (Örebro SK) Tore Karlsson (Degerfors och Gösta Lindh (Örebro SK). Pressen förlorade med 4-1 mot landslaget.

Kim Bergqvist

- en av länets storlöpare

56 DM-tecken och 7 landskamper

Kim Bergqvist hann under sin framgångsrika löparkarriär för KFUM, Örebro, samla ihop inte mindre än 56 DM-tecken. Medaljerna har han organiserat prydligt hemma i villan på Lustenrustområdet i Askersund.

- DM-tecknen är både från individuella lopp och stafetter, upplyser Kim.

Under en tioårsperiod var han en av distriktets storlöpare, vilket också resulterade i sju landskamper. Specialsträckan var 800 meter, där Kims bästa tid var 1.49,9. På 1 500 meter sprang Kim som bäst på 3.50.

- Det grämer mej fortfarande lite, att jag inte riktigt fick chansen att slå Tage Ekfeldts 800-metersrekord på 1.49. Är säker på att jag hade gjort det, men det blev aldrig tillfälle med något riktigt rekordlopp. Lite besviken är jag också över att inte ha fått testa 1 500 meter ordentligt. Jag gjorde 3.50 i ett av få lopp på distansen. Svenne Malmberg hade distriktsrekordet på tiden 3.49. Tyvärr kom skadorna, och jag beslöt mej för att lägga av med löpningen 1975.

Ola värvade Kim till KFUM

Kim började sin karriär som längdhoppare, men sedan blev det löpning för hela slanten.

- Som grabb följde jag med en kompis till Örnsro, där KFUM hade träning. Legendariske ledaren Ola Hellstrandh skrev in mej som medlem. KFUM är en fin klubb, så det valet har jag aldrig ångrat. När jag var som bäst, försökte olika friidrottsklubbar värva mej, men jag tackade alltid nej. Hårdast låg Mälarhöjden i Stockholm på, men jag kunde inte tänka mej att flytta dit, berättar Kim.

- Jag tränade ett pass om dagen, och då var det verkligen kvalitet. Körde mycket intervallträning. Långlopp var inget för mej. Där händer det för lite. 1 500 meter var det längsta jag kunde tänka mej. När jag flyttade till Askersund -69 för att börja på Sjöängsskolan som fritidsassistent, tränade jag

Bilden är från 1970. Här driver Kim Bergqvist på i sista kurvan vid en nationell tävling som han vann.

Bild: Berndt Larsson

ihop med Kjell Nilsson som bodde i Hallsberg. Vi turades om att åka till varandra. Båda hade vi också ett ordinarie jobb att tänka på, så det fick bli på kvällstid.

Friidrottsgalor

Förutom landskamperna minns Kim med glädje alla stora friidrottsgalor han deltog i.

- Har alltid gillat när det är mycket folk på arenorna och full fart på löparbanorna. På den tiden var konkurrensen stenhård med sådana löpare som Hofors-expressen Ove Berg, Anders Gärderud och

Uffe Högberg, för att nämna några. Ove och jag reste ofta tillsammans.

Ny karriär - på cykel

Efter löparkarriären började Kim cykla för Rayon Laxå. 1985 trampade han till och med hem ett SM-tecken i sin veteranklass. Lite i förbigående kan nämnas att Kim deltagit i 31 Vätternrundor på cykel. Bara för att hålla igång. Kim hann också pröva på några tävlingar i Inlines med framskjutna placeringar, innan han helt övergick till enbart motion. Fritidsintressena i dag är utförsåkning och några turer i veckan med sin kära motorcykel.

Rökdykare

- Jag är med i ett mc-gäng, som åker en tur från Askersunds hamn varje onsdag. Det är roligt.

Kim har under många år tillhört Sydnärkes Brandkår, men det tänker han sluta med nu när han fyller 65. Förmodligen är han landets äldsta rökdykare. Men så har han också byggt upp sin kondition sedan barndomen. I sitt dagliga arbete på kultur- och fritidsförvaltningen i Askersund ansvarar han för kommunens föreningsliv. Och det tänker han göra ytterligare några år.

Ove Danielsson

När Kim slutade med löpning började han cykla. Så pass fort att det ledde till ett SM-tecken i veteranklassen. Han har också åkt 31 Vätternrundor. Bild: Ove Danielsson

Medalj igen!

För tredje året i rad har Länsförsäkringar Sverige mest nöjda bolånekunder.

Enligt svenskt Kvalitetsindex (SKI) www.lfbergslagen.se

Speedway

När andra världskriget var slut 1945 kom glädjande händelser slag i slag. Det var bananer, kaffe och saker som kriget skapat: plastic som plast då hette, nylon mest känt i nylonstrumpor, bensin som fick igång uppallade bilar och motorsport. Först där var motorcyklar på jordbana eller "dirtrack" som det hette på den engelska, som nu slog ut tyskan som främmande språk.

Det började på Österängen

I Örebro tävlades först 1946-47 på Österängen vid I 3-regementets övningsfält, där banan verkligen var "dirtrack". Det var individuella lopp med 3-4 i varje heat. Senare blev detta lagsporten "speedway" på litet bättre banor. I våra trakter blev Kumla snart störst med banan på Sannahed. Det är mer än troligt att detta berodde på "Kumla-Frasse", Evert Fransson, som var riksbekant racerförare från 30-talet, möjligen med debut redan i sent 1920-tal.

Här kan tilläggas att namnet Kumla-Indianerna kom från Sven "Indian" Lindholm och hans karaktäristiska profil. Jag tror dessutom, att Kumlaindianerna blev starten på lagnamn som Smederna, Masarna, Dackarna, d.v.s. med syftning till trakten - med "Indianerna" är ju inte alls så.

Men åter till I 3 och jordbanetävlingarna. Ledande där var förstås Närkes egen "Frasse" med bröderna Bertil och Eskil Karlsson som mest segerrika.

Från Karlskoga kom Bror Segerström, nu långt över åttio men ännu grenslande isbaneracern, d v s jordbanecykeln med långa, ruskiga stålspetsar i däck.

Gösta Kilestad var en annan karlskogaförare och ännu aktiv som mc-renoverare är Motala-Lindkvist ur Kumla-Franssons generation.

Från Eskilstuna var Bert Lindary, urfadern till flera generationer speedwaystjärnor.

Örebro hade Ragnar Nilsson och senare Lasse Pettersson och Göran Andersson, som dog tragiskt ung efter en svår speedwayskada. Då är vi inne på begreppet speedway, den lagsport (som också korar individuella mästare) där Sverige haft så stora framgångar med flera världsmästare, senast superstjärnan Tony Richardson som främsta namn och tidigare Ove Fundin störst.

För min generation, jag är 76 när detta skrivs, är nog Varg-Olle det stora namnet, även om han inte blev världsmästare. Han var talangen i alla mc-grenar och började som motorcykelbud i Stockholm. Bohemen Olle Nygren värvades till Norrköping och Vargarna av "Vargfar" Arne Bergström, och det bidrog säkert till att Olle ännu har "sladdskola" för kommande stjärnor.

Här kan namnuppräknning fortsätta med t.ex. Stig Pramberg, som körde i "tunna" på tivoli mellan jordbanearven, och jag slutar med doftminnet av metanol och ricinolja och synen av uppriven jord, kolstybb och annat från det som av jordbana blev speedway.

Kumla-Frasse

Evert Fransson

*Kriget var över
livet började 1945
frihet och ljus
Kumla-Frasse
grenslade åter
jordbanecykeln
en sprinter-JAP
provisoriska banor
blev till speedway*

*och Frasse åkte
som tiden stått stilla
sen trettiotalet
Indianernas stjärna
upp i femtioåren
namnet står sig
i minnets backspegel*

Ur "Eyravallen ligger i Örebro" av Arne Upling

Visste du det här om svensk

Källa: Svensk fotboll. se Wikipedia

Örgryte blev det första laget att bli svensk mästare. Året var 1896, och Örgryte skulle vinna ytterligare nio titlar fram till 1910.

Flest mästerskap har IFK Göteborg med 18 följt av Malmö FF med 15.

Bland de mest okända mästarna kan nämnas Fässbergs IF, som vann 1924.

Fotbollsallsvenskan grundades 1924 och vanns då av GAIS.

Först säsongen 1930/31 fick Allsvenskan SM-status.

”Svarte-Filip” Johansson gjorde 39 mål 1924, vilket fortfarande är rekord.

Hanna Ljungberg tangerade rekordet 2002.

Från Wikipedia hämtar vi även följande:

Flest landskamper i fotboll för Sverige

1. Thomas Ravelli	143 landskamper
2. Roland Nilsson	116 landskamper
3. Björn Nordqvist	115 landskamper
4. Niclas Alexandersson	109 landskamper
5. Henrik Larsson	107 landskamper
6. Anders Svensson	100 landskamper
7. Patrik Andersson	96 landskamper
8. Orvar Bergmark	94 landskamper
9. Teddy Lucic	86 landskamper
10. Kennet Andersson	83 landskamper

Flest landslagsmål för Sverige

1. Sven Rydell	49 mål på 43 landskamper
2. Gunnar Nordahl	43 mål på 33 landskamper
3. Henrik Larsson	37 mål på 107 landskamper
4. Gunnar Gren	32 mål på 57 landskamper
5. Kennet Andersson	31 mål på 83 landskamper
6. Martin Dahlin	29 mål på 60 landskamper
7. Agne Simonsson	27 mål på 51 landskamper
8. Marcus Allbäck och Thomas Brodin	26 mål på 54 respektive 47 landskamper
9. Per Kaufeldt	23 mål på 33 landskamper

LÄNSGÅRDEN

– en värd för alla!

Lansgården Fastigheter AB

Telefon 019-602 39 70
e-post: info@lansgarden.se
www.lansgarden.se

Ur boken Fotbolls-VM genom tiderna hämtar vi minnen från 1958 berättade av Nils Lidholm för Sture Gahm

Pelé

Edson Arantes do Nascimento är Pelés fullständiga namn. I hemlandet Brasilien är han "Perola Negro" = Den svarta pärlan, i Frankrike "La Tulipe Noir" = Den svarta tulpanen och i Italien "Il Re" = Kungen.

Pelé, ännu ej fyllda 18 år, grät av glädje, när VM-guldet var i hamn 1958. Han bar tröja nr 10, vilket han fortsatte med hela sin karriär.

I ett par decennier skulle han bli fotbollsvärldens kung med ytterligare två VM-guld, 1962 och 1970. Han avslutade sin karriär med tre år i New York Cosmos. Pelé blev sedermera en förmögen man och nådde mer framgångar bl.a. som sportminister i Brasiliens regering.

Garrincha

En annan brasse, som lade hela fotbollsvärlden för sina krumma fötter och krokiga ben, var Garrincha. Namnet betyder sångfågeln. Förmodligen är han den bästa dribbler och högerytter världen har skådat.

Garrincha betydde mycket för Brasiliens första VM-guld 1958, vilket vår egen vänsterback Sven Axbom fick erfaras. Under sina dribblingsräder runt jordklotet hann han även med att gifta sig tre gånger och bli far till 12 barn.

Hans dribblingskonster var oefterhärmliga inte minst på grund av hans märkliga ben. Det vänstra benet var vridet inåt och det högra, som dessutom var kortare, var vridet utåt. Han blev världsmästare en gång till 1962

Lev Jasjin

Målvaktslejonet för Sovjetunionen var också en mycket stor profil - en bjässe i målet som blev en legend. Han föddes 1929 och växte upp i en enkel familj. På fabriken, där han började jobba vid 13 års ålder, fanns ett fotbollslag, och fotboll blev hans fritidssysselsättning och framtid.

Han värvades direkt därifrån till storlaget Dynamo Moskva, vars förstemålvakt han var i 22 år. Han var både storväxt och ytterligt smidig. Säkert minns många hans stora händer.

Han spelade 78 landskamper, vann OS-guld 1956 och EM-guld 1960. 1963 utsågs Lev Jasjin till "Årets spelare i Europa". Han var privat en mycket stark men vänlig personlighet, som fick ett bra liv tack vare fotbollen.

Just Fontaine

Ett namn som alltid kommer att förknippas med VM i Sverige är Just Fontaine. Fransmannen spelade bara ett VM, men vilket VM! Han gjorde mål i varje match, vilket bara det är unikt. På sex matcher blev det dessutom tretton stycken, ett rekord som stått sig sedan dess och knappt varit ens hotat.

Fontaines karriär fick dock ett abrupt slut efter Sverige VM. 1959 bröt han ena benet. Två år senare bröt han samma ben igen. Men med 30 mål på 21 landkamper får han ett snitt som gör honom till en av de stora målgörarna i fotbollsvärlden.

Fontaine lever nu gott på sina båda Lacoste-butiker i Toulouse. Kontakten med fotbollen har han kvar. Bland annat besökte han Sverige 1992 i egenskap av direktör i franska fotbollslandslaget VIP-klubb.

Bertil Cajdert

Tvåan

Ingen minns tvåan i idrott. Segraren tar allt. Minns ni Enar Josefsson? Det var han som tog många andraplatser i de tider vi minna från Mora-Nisse och Sixten Jernberg. Den "eviga tvåan", brukar man säga. Men idrotten har så mycket åt alla som inte vinner. Därför skrev jag en dikt till oss som inte vann, som återfinns i diktboken "Eyravallen ligger i Örebro".

Arne Upling

Till oss

*Några ord
till oss
en hyllning
för slitet
utan synbar framgång
men ändå bar vi
med stolthet
vår träningsvärk
före mjölksyresnacket
drömmarna fanns
i många timmars*

*hoppfull träning
belöningen blev
en hygglig fysik
glädjen att delta
några märken
plaketter
medaljer
med bleka band
från DM och KM
och känslan
jag var idrottsman.*

Arbesko skyddsskor - mycket mer än bara skydds- funktioner!

Arbeskos heltäckande sortiment av skyddsskor erbjuder det mesta inom stötupptagning, ventilering, slitstyrka och bekvämlighet.

Allt för att göra din arbetsdag så behaglig som möjligt. Upptäck skillnaden!

Finns hos återförsäljare över hela landet. Utvecklas och tillverkas av Arbesko AB. Tfn 019-30 66 00.

MODELL 355

ARBESKO
MAKES A DIFFERENCE
www.arbesko.se

Kyrkplan i våra minnen

Kyrkplan var en öppen obebyggd tomt mellan Angelgatan - Hertig Karls allé och Karlsgatan. Fram till mitten av 1930-talet hade det legat ett tvåvåningshus där, kallat Loppuset enligt "Mr Eyra", Henning Jonsson. I den ena lägenheten bodde en man vid namn Curt Persson, i den andra en dam vid namn Lundin, som var nåtlerska. Troligen revs Loppuset för att ge plats åt en planerad anekyrka till Långbro kyrka. Därför döptes tomten till Kyrkplan.

Kyrkplan blev hockeyarena

Vintern 1940 spolades Kyrkplan upp för skridskoåkning. Ganska omgående byggdes en sarg. På kortsidorna var den ca 70 cm hög och avrundad i hörnen. På långsidorna var den 20-25 cm hög. Dessutom tillkom en åttakantig eller rund värmestuga med kamin. Fyra elstolpar gav en knapphändig belysning över planen.

Planen utgjorde toppen i tillvaron för alla bandyspelande smågrabbar på väster liksom för alla tjejer som gillade att åka skridskor.

Ett problem för grabbarna var bara, att vaktmästaren förbjöd bandyspel. Så småningom började vi hjälpa vaktmästaren att skotta planen och fick då lov att spela bandy tvärs över mot norra sargen.

Vi åkte även skridskor tillsammans med tjejerna i en lek vi kallade "ta fatt". Någon kväll kanske det bara var ett fåtal flickor kvar, och då passade vi på att utnyttja hela planen för bandy. Efter hand fick vi även vaktmästarens förtroende att själva släcka belysningen prick klockan 21. Vaktmästaren var en liten snäll farbror, något låghalt, men alltid glad och hygglig.

Kalla krigsvintrar

Alla krigsvintrarna var snörika. Därför kunde man tippa upp stora snövallar runt planen. Då de första ishockeymatcherna gick av stapeln - gärna mellan Karlslunds IF och BK Forward - kom för den tiden stora åskådarskaror. En match samlade ca 3000 personer, en annan ca 2 500. Eftersom man inte kunde ta inträde på vanligt sätt med vändkors, fick

Kyrkplan

vi smågrabbar samla in pengar genom att gå runt med någon form av bössor eller hinkar. Då det var så mycket folk var det svårt att tränga sig fram mellan leden, men jag tror att vi lyckades samla in en bra slant ändå.

Inte bara ishockey

Före matchen bjöd Karin Westergren-Åslund och Inga-Maj Pettersson på uppvisning i konståkning.

I periodpauserna hände det att paret Sanderskog tog över underhållningen, eller så uppträdde f.d. bandyeleganten i ÖSK "Ban-Pelle" Pettersson som "Svensson på vift".

Om jag minns rätt slutade första matchen mellan Forward och Karlslund med vinst för Forward med 6-1.

Lennart Elfving

Ishockeyn i Örebro föddes i Karlaparken 1941 med fotograf Klingberg som målvakt i Eyra. Inträdet var gratis. Den här stabila gruppen tillhör däremot BK Forward, distriktsmästare 1940-50. Knästående från vänster: L O Widlund, G Svensson, T Karlsson, B Folkesson, E Svensson. Stående från vänster: S Jonsson, Bertil Järhede, N Andersson, H Medin, R Bergström, S Bergström och A Yxner. 1945 utmanade laget bandyallsvenska ÖSK på Örnsro för att visa hur man bar sig åt för att lira på en liten plan. Som tack för initiativet fick Forward stryk med 11-3.

Domaren dömer som han vill

Expertöverdomare

”Domaren dömer som han vill men i huvudet står det still.” Så kunde det låta på Tunavallen under min uppväxts 50-tal. Numera är domarkritiken mer institutionaliserad än spontan, speciellt i tv. Efter varje offsideavblåsning godkänner eller underkänner somliga expertkommentatorer bedömningen med utgångspunkt från otaliga repriserna av de aktuella situationerna. Denna självpåtaga överdomarroll har gjort jobbet tuffare för den grupp kvinnor och män, som går ut på en plan för att skipa fotbollsrättvisa.

Historia om italienska domare

I Sverige är det nog väldigt få fotbollssupportrar som misstänker att fotbollsdomare är partiska eller än värre mutade. I Italien, däremot, utgår fotbollssupportrar från att domaren är partisk. Det gäller bara att försöka utröna vem domaren favoriserar, åtminstone om man ska tro den engelska historieprofessorn John Foot. Han är en auktoritet när det gäller Italiens moderna historia och italiensk fotboll. I sin bok ”Calcio. A History of Italian Football” och föreläsningar har han originellt nog tagit upp fotbollsdomaren i italiensk historia.

Domaren - en person med makt

Med utgångspunkt i domarrollen belyser han både det moderna italienska samhället och den italienska

fotbollen. I ett land som Italien är domaren än mer sårbar än i andra länder. Italienare misstror staten och följer inte gärna lag och förordning på det självklara sätt som krävs, för att ett samhälle ska fungera väl. Och fotbollsdomaren är en sorts myndighetsfigur som utöver makt utan appell åtminstone under 90 minuter. Bara det är motbjudande för många.

Några drar i trådarna

Konspirationsteoretiserande är en italiensk specialitet lika välutvecklad som landets rika kokkonst. Företeelsen kallas ”dietrologia” - fritt översatt ”bakom-kulisserna-ismen”. Någonstans drar några osynliga aktörer i trådar för att förverkliga sin dagordning.

Fotbollsskandalen 2006

Många italienare blev därför inte förvånade när den italienska fotbollsskandalen, kallad ”Calciopoli”, briserade 2006. Med hjälp av hundratusentals bandupptagningar avslöjade myndigheterna en utbredd korruption, där aktörer med band till kända klubbar bestämde till exempel valet av domare till olika matcher. Domarkåren klarade sig dock ganska bra i den här härvan, och den italienska calcion, regerande världsmästare, har efter en hovsam straffutmätning lagt ytterligare en skandal till handlingarna.

Dixie Eriksson

Folksam®

www.folksam.se

Holmen runt

”Fullgjort klassens simkunnighetsprov”

Det är nog så att vi i ”idrottshistoriska” låter en del sporter få mer intresse än andra. Fotbollen kommer före simningen, för att dyka rakt in i det ämne jag här vill ägna en stunds intresse. Jag tror att alla våra medlemmar kan simma. Vi är i åldrar då simning noterades i betyget. ”Fullgjort klassens simkunnighetsprov” stod det i folkskolebetyget vid sidan av alla de andra ämnena. Idag är simkunnigheten bland en del ungdomar i grundskolan sämre. Ändå är simningen idag nödvändigare än förr med alla badresor till Thailand och Mallorca. Och äntligen återvänder jag till idrotten; simning kom i skolbetyget men inte fotboll för att spetsa till det.

Marianne och Sture

I Örebro ledde simningen till en årlig folkfest. Det var ”Holmensimningen” som var ett årligt evenemang, som satte de många deltagarnas simskicklighet på prov i de 1122 meter, som var den imponerande tävlingssträckan ”Holmen runt”.

De bästa avverkade den på 17-18 minuter, och det är snabbt. I vårt fina Sällskap har vi i varje fall två aktiva medlemmar som vunnit det klassiska loppet, nämligen Marianne Lundqvist-Grane och Sture Swedberg. Det är Sture som hjälpt mig med fakta i ämnet ur sitt rika klipparkiv. Jag ber om ursäkt om jag har glömt någon Holmensimmare bland våra övriga medlemmar, men Marianne och Sture är ändå tunga namn. Marianne är vår ”bästa” Holmensimmare, svensk mästare och olympier som hon är. Men Sture Swedberg är absolut vår ”mesta” i klassikern med massor av deltagarår, alla med topplaceringar och många segrar.

Tusentals åskådare

I början av augusti varje år under i varje fall sex årtionden samlades inte sällan femtusen, kanske fler, åskådare för att beundra eleganta simmare, som avverkade dryga kilometern på litet mer än en kvart - det är rejäl promenadtakt och en mycket värdig idrottsprestation.

Det var roligt att höra Sture Swedbergs entusiasm, när han öste namn och tider ur sin digra

klippssamling. Och då ska man veta, att Sture inte bara var simmare utan också elitman i modern femkamp, där namn - också från vårt område - som Claes Egnell och Gösta ”Stockis” Kihlgård blixtrar förbi.

Nästan 50 år

Den klassiska Holmensimningen ägde rum under åren 1917 till 1963. Det blir en nära halvsekelång epok - kanske med undantag för något år - svårt att veta, det är ju snart 100 år sen starten, och Sture Swedbergs tidningsklipp börjar för nära 70 år sen. Han debuterade troligen 1941, då 14-årig.

Holmensimningarna upphörde då vattnet ansågs alltför förorenat i mitten av 1960-talet (jämför Hästhagen). Dessutom blev kanalen på norra sidan väl uppgrundad, sedan vedskutorna slutade gå. Men ännu står granitpollare på kajen vid USÖ.

Många kända Holmensimmare

Simmaren Sture Swedbergs karriär, särskilt som Holmensimmare, skulle kunna bli en hel bok. Vi pratade minnen så telefonledningen värmdes.

Några få namn ur Holmensimningens historia ska jag runda av med: B-O Almstedt, svensk mästare, Finn Haglund, min klasskamrat, först i Närke under minuten på 100 m frisim, Doris Pettersson, svensk mästare, Zune Noreen, elitnamn med Z, Erik Lindforss, matematiksnille och Holmenveteran, Erik Molin, också mångårigt toppnamn, Gunnar Skåål, ”Dadda” Molin och Lennart Ekdahl.

Starta ny Holmensimning!

Och till sist: Bör inte målet vara nya tävlingar ”Holmen runt” mitt i Örebro! Det behövs bara rent Svartåvatten, djupare kanal norr om Holmen och en ny ”Laxbrostuga” på Holmen. Det är Stora Holmen väl värd. Och tack Sture Swedberg!

Allra sist måste jag få skriva, att jag tävlat mot Sture. Det var i korpstafett 1956 i gamla fina Varmbadhuset. Dock vann han och I 3, och mitt lag, Vägförvaltningen, diskvalificerades.

Arne Upling

Lars Wolf har sammanställt en antologi med idrottsdikter, som kommer ut i början av december. Titeln är ”Idrott i poesin, poesi i idrotten. Dikten Ett spjutkastaröde av Lars Wolf fick inte plats och publiceras i stället här.

Ett spjutkastaröde

Som nyinflyttad i den lilla sta´n
så var det dags att byta idrottsklubb.
Jag erbjöds friidrott i IFK
men också i föreningen Akilles.
Trots vetskap om att detta namn så lätt
drar tanken till en hjältes svaga punkt,
så föll mitt val på den jag nämnde sist.
Jag trivdes bra från första stund i klubben.

Nu hör till saken att jag har en förkärlek
till allt man nämner som precist,
korrekt, ordentligt även som exakt.
Det ledde till att ganska snart jag visade
mitt missnöje med vissa av
Akilles grenar som att hoppa höjd
och hoppa längd men även sprinterlöpning.

Jag hade nämligen så ofta sett
att höjdhoppsribbor inte alltid var
så raka som man måste kunna fordra.
Jag hade även observerat att
när längdhopp skulle mätas upp då togs
det ingen hänsyn till att kanterna
på nedslagsgropen delvis rasat ner.

Men samma inkorrekthet kunde ses
i samband med att sprinterlöparna
så ofta som en flock kom fram till mål.
Rätt tid i sådant lopp fick segraren
men knappast någon enda av de andra.
Här var man tydligen helt nöjd med att
de andra fick den tid man höftat till.

I stället hade jag den åsikten
att friidrottens grenar skulle ha
exaktheten som riktig spjutkastning
gav gott exempel på. Jag menade
med ”riktig” endast det så självklara
att spjutets spets i gräset fastnade
så hårt att ingen tvekan fanns från var
en rättvis mätning skulle kunna ske.
Jag utgick från att även grekerna
förstått att låta regeln vara så
när i Olympia de samlades
för att fördela kransarna och äran

Även om vissa i Akilles såg
i mig en något udda klubbkamrat
gav allt till resultat att jag en dag
blev vald till friidrottssektionskassör
och det på grund av all min noggrannhet.
Det innebar att jag nu fått respekt
och allt var under lång tid frid och fröjd.

DEN GODA MATEN
till vardag och fest
hittar du hos oss!
ALLA DAGAR 7-22!

ICA Supermarket City
Krämären

ICA Supermarket Parken
Brunnsparken

ICA nära Eko
Mellringe

Som medlem av sektionens styrelse
jag kunde nu plädera för ett mer
modernt förhållningssätt till friidrott.
Men hela tiden fick jag tala för
vad tycktes vara döva öron, och
det gjorde att jag mer och mer gick in
för att bli duktig i att kasta spjut.
Det handlade om styrketräning och
att finslipa spjutkastningens teknik
så fulländad som denna blankversrad.

En vacker dag dock plötsligt allt tog slut.
Akillas hade bjudit in till nationella
tävlingar en kväll där också
jag tog del i tävlingen i spjut,
vars första pris var just en så'n pokal
jag gärna skulle vilja bära hem:
ett vandringspris för landets spjutelit.

Det blev en match som började så bra;
i varje kast jag nästan slog rekord.
Men några centimeter var det kvar
när det var dags för dagens sista kast.
Och det var mitt och nu det skulle ske.
Jag kände att min ansats var perfekt
men ändå såg jag snart att spjutet drog
till vänster på ett oförklarligt sätt.
Men det var det inget stort problem, för
avståndet till kantlinjen var ganska långt.

I samma ögonblick jag såg en grabb
förföljas av en kompis under skratt
vid längdhoppsgropen och så springa över
den vita linjen som var banans gräns.

Alltsamman blev nu till en frusen bild
där spjutet hängde som Damokles svärd
- och tagelstrå't var synnerligen tunt -
med spetsen riktad mot en liten pys.
Den bilden får jag alltid leva med.

En ledare med fasa i sin röst
nu hördes skrika "Stopp" men alltför sent,
och spjutet träffade i pojken ryggen.
Då snurrade min värld och drog mig med
till dess jag föll omkull och allt blev svart.

I dag så är jag inte mer kassör
och tillhör inte längre någon klubb
men lufsar då och då som motionär
i lopp där ingen frågar efter den
exakta tid som gått från start till mål
ej heller efter något stilt pris.
I vissa lopp så får jag dock diplom.

Lars Wolf

Ett sommarminne världsmästaren Ardiles

En sommarkväll för länge sen. Jag och min kompis Pelle har gått till Vallen den vackra kvällen för att se Sportklubben möta Tottenham. "The Spurs" lockar förstås, vi är inga regelbundna fotbollsbesökare. Det är förmatch med pojklag och där är attraktionen domaren Yngve "Slampen" Lindberg, den andre i släktkedjan och mycket sevärd fotbollsdomare. Så blåser Yngve av och det är dags.

Först kommer Tottenham in och värmer upp, antagligen Sportklubben också, jag minns inte. Mina blickar och fleras är riktade på Ardiles, den argentinske världsmästaren, som ensam jonglerar med bollen. Han avslutar med en skyhög spark rakt upp, 10-15 meter. Han dämpar bollen exakt, den är fastklistrad vid vristen. Sen lägger han bollen på mittpunkten och går, lagom uppvärmd mot omklädningsrummet som siste man. Efter ett tjugotal meter ångrar han sig, går tillbaka mot bollen på mittpunkten. Han är alldeles ensam så precis alla åskådare tittar på honom. Han tar sats, springer några steg och klipper till bollen på mittpunkten. Den lyfter i en hög lyra mot mål. Den

seglar in i krysset som avsett. Det är fantastiskt.

Tänk om han missat målet! En världsmästare som missar en självpåhittad grej. Han hade gjort bort sig. Men det gjorde han inte! Snacka om självförtroende. Så återtar han sin vandring av planen. Alldeles oberörd. Visst kan han väl bjuda på detta.

Av matchen minns jag inget. Men jag tror inte Ardiles spelade, åtminstone inte länge. När var det? Minns inte men före Falklandskriget då Ardiles åkte hem till Argentina, och jag tror han lade av.

Det är sånt här som förr drog mig till fotbollen, och jag minns liknande grejer av "Lunkan" (flera gånger) och faktiskt "Nacka" i en regnig division tvåmatch sen han återvänt från Italien. Men inget är i klass med Ardiles målskott på den helt tomma planen. På Vallen.

Arne Upling

www.olif.se

SISU
Idrottsutbildarna

En skönare
tillvaro med
en torr krypgrund

Boka
besiktning
till kampanj-
pris!*

FAKTUM ÄR ATT VAR TREDJE VILLA med krypgrund har problem med fukt, mögel, svampar och bakterier. Just nu erbjuder vi besiktning till kampanjpris – endast 500 kr inkl. moms (ord. pris 2000 kr) – om du bokar innan 31 oktober 2007.

Passa på att boka din besiktning
till kampanjpris på www.anticimex.se
eller ring oss på 019-25 10 60

Anticimex
ATT FÖREBYGGA OCH SKYDDA

RÖHNISCH
women only

"Både ekonomi och prestanda"

NETTOKÖP

Kungsgatan 19. ÖREBRO

Tel 019-13 35 12 www.nettokop.com

Vard. 10-18, Lörd 10-16

Nu finns vi även på Aspholmen
Radiatorvägen 2, tel 019-12 22 90
vard 10-19, lör 10-16, sön 11-16

hemma
FACKBUTIKER FÖR HEM - KÖK - TVÄTT

Funderar du på att flytta?

Anmäl dig
på Hyrestorget!

Anmäl dig redan idag på Hyrestorget och samla köpoäng. De kan vara bra att ha den dag du vill byta bostad.

Villa eller lägenhet, balkong eller uteplats, högt upp eller nära marken, på landet eller i city...

Bland våra 23 000 bostäder finns säkert något som passar dig och din familj.

Välkommen!

www.obo.se

ÖrebroBostäder AB

Krämartorget

Telefon 019-19 42 00

öBo
Hem för dig

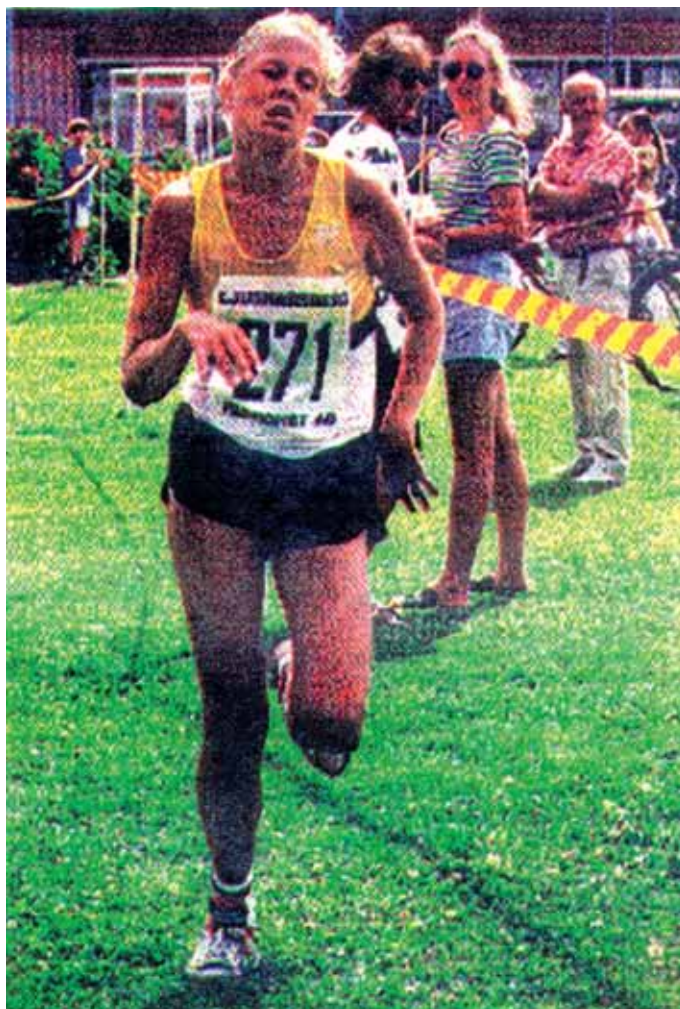
Välkommen till oss

vi hjälper dig när
du behöver trycksaker
både offset och digitaltryck

trio tryck

tel: 019-20 74 30 • www.triotryck.se • triotryck@triotryck.se

Linda Ström - flerfaldig SM-vinnare

Wedevågloppet
519 deltagare 2009

REKORD -MAGASINETS Idrottsalbum

ÅKE
Durkfeldt
VEDEVÅGS I.F

På fotbollsplan i Vedeväg bland bollparkarens var även Åke Durkfeldt, ty på fotboll var han biten. Och när det gällde stämning, då var "Arne" hans idol, den såkte han att likna och blev skaplig sin crawl.

En dag likväl på löparbanan kunde man beundra hans ahtingsvärda fart på varvet och på 800. Han började rätt snart att uppå löpningen få kläm och bröt igenom plötsligt — tiden en och femtiofem!

I Helsingfors var Heino löparkungens för var finne, men Åke på 3.000 gjorde lopp som står i minne och spå Heino — det var svenskens spurt som gjorde susen, och sedan i en landskamp vann han åter på 5.000.

På Stadion i SM, när han skulle möta Gunder, då såg det ut som om man skulle skåda få ett under, ty Durkfeldt hängde Hägg och gick förbi ett tag mot slutet, men upp på sista metrarn hade mästar'n bästa kretset

Nu går han in för milen, ligger jämt i träning hård, och siktar på sitt kvadda Gösta Jacobssons rekord. — "Att gå på under 30, det ska bli mitt stora mål". — Och gud vet om han inte gör det, Vedevägs idol.

Han har en svuren fiende i värmen, och en dag när han till Malmsö-tävling för, då fick han värmeslag. Men själv han värmer hela idrottsverige under toppen, och uti världsliten han på god väg är mot toppen.

BESÖK VÅR HEMSIDA!

Den ger information om Sällskapetets alla aktiviteter.

Adressen är:

www.olis.nu

